

בפרשת קרבנות הנשיאים מפרטת התורה (במדבר ז' יח'): "בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר נָשִׂיא יִשָּׁשְׁכָר. הִקְרִב אֶת־קֶרְבָּנוֹ וגו'".

רש"י מפרש: "ומהו הקריב הקרב ב' פעמים? שבשביל ב' דברים זכה להקריב שני לשבטים אחת שהיו יודעים בתורה, שנאמר (ד"ה א' יב, לג) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים, ואחת שהם נתנו עצה לנשיאים להתנדב קרבנות הללו". המדרש מבאר שהעצה אינה רק על הקרבנות שהקריבו אלא גם על העצה שנתנו לנשיאים להתנדב להביא העגלות שעליהם נושאים את המשכן המפורק כמפורש במדבר רבה (פרשה יב סימן טז): "כיון שנעשה המשכן ולא היה חסר כלום אמרו [-הנשיאים] מה יש לנו להביא? הלכו והביאו עגלות שיהיו נושאים עליהם את המשכן, ומי נתן להם העצה הזאת? שבטו של יששכר שכך אמרו להם: משכן שעשיתם פורח הוא באוויר? אלא התנדבו עגלות שתהיו נושאים אותו בהם". ועוד מבואר שם (יג סימן טו): "לפי שזכה בעצה זכה שניתן בינה בשבטו", שמעלת הבינה היתרה של שבט יששכר עצמה, אף היא שכר על היוזמה של עצתם.

מעלת היזמות והחשיבה היצירתית, שמתקבלת בחיבה יתירה כמו שאמר ה' למשה (שם ז' ה') "קח מאיתם" ושם במדרש (יב סימן יח) "מאתם היה הדבר הא הסכימה דעתם לדעת העליונה". מעלה זו מזכה את בעל העצה בזכות קדימה בהקרבה כהוקרה על הרעיון והביצוע. אין בזה ציווי משמים ולכן לא נאמרו הדברים למשה, אלא הקב"ה הניח להם ליזום ולהציע, ואז מתקבל האישור משמים שאכן הצעתם ראויה ויש לקבלה. החידוש שבעצה זו אינו הפתרון הטכני, אלא עומק הרעיון הוא בזה שיש למצוא דרך לשמר את מעלת המשכן וכבודו גם בהיותו מפורק, ולשמרו זמין להקמה מיידית ברגע שינתן הציווי. מתברר ששבט יששכר שנקטו בחשיבה יצירתית הם בעלי כוח הבינה שמאפשרת להבין דבר מתוך דבר והם מתברכים בהעצמת כוח זה. לאור הבנה זו ניתן להבין מה שמצאנו ששלח יוסף לאביו יעקב עגלות ממצרים וכתוב במדרש (בראשית רבה ויגש פרשה צד סימן ג): "אמר להם אם יאמין לכם הרי מוטב ואם לאו אתם אומרים לו בשעה שפרשתי ממך לא בפרשת עגלה ערופה הייתי עוסק?! זהו שכתוב "וירא את העגלות ותחי רוח", הזוהר קושר את העגלות ששלח יוסף לשש עגלות צב של הנשיאים, וההסבר הוא שיעקב לא האמין שיוסף נמצא במצרים ועדיין עומד בצידקו. העגלות ששלח יוסף רומזות לכך שגם כשהמשכן מפורק ניתן להשאר מחוברים ודבוקים במעלתו. גם כשנמצאים בריחוק מקום ניתן ליצור אמצעים לשמור על קשר ועל רמה רוחנית גבוהה. מששמע זאת יעקב חיתה רוחו כי הבין שיוסף הצליח להישאר מחובר ועמד בצדקו.

פרשת נשא תמיד סמוכה לחג השבועות. למדנו מעצת יששכר בעניין המשכן שיש למצוא דרכים לשמר את מעלתו גם כאשר הוא מפורק. כך גם בחג מתן תורה אנו מנסים לשמר את מעלת החג כמו שאחר מתן התורה כשפסקו הקולות והברקים וההר כבר איננו בער באש יש לשמר את האש. הדאגה לשמירה היא דבר המוטל עלינו-
לשמור דברים למעשה ולמחשבה גם כשהם מפורקים, גם כשהם מפורקים מן המעלה שבה נמצאו.

לחפש דרכים לאפשר ולהמשיך את האור הגדול. אם מצידנו ניזום ונפעל בדרך זו נתברך בכוח החידוש מאיתו יתברך. ההשתדלות בחיפוש תזכה אותנו בברכה שנזכה למצוא את העצות הנכונות שמכוחן נשאר מחוברים לתורה ולאורה

הבעל נתיבות שלום, הרבי מסלונים כותב: כשם שהתורה הקדושה היא נצחית, כך קבלת התורה היא נצחית, שבכל שנה ושנה יש ביום הזה קבלת התורה מחודשת. וזה שאנו אומרים בתפילה ובקידוש "זמן מתן תורתנו", אין פירושו שנקבע כעין זכר ליום שבו נתן לנו הקב"ה את התורה בעבר, אלא בכל שנה ושנה החג הקדוש הזה הוא זמן מתן תורתנו, ובו יורדים ההארות של קבלת התורה. בכל שנה מתחדשת נתינת התורה לפי הדור השנה והנפש, שנאמר "משה ידבר והאלוקים יעננו בקול" לא כתוב "משה דיבר", אלא "ידבר", בלשון עתיד – רמז להתחדשות קבלת התורה בכל שנה. ועוד ביום זה נותן הקב"ה התורה לעמו ישראל לפי הכנת כל אחד לקבל התורה, "כי נר מצווה ותורה אור", שבכל דבר שבקדושה צריך להיות אור וכלי, וכמו שבכלי ללא אור העיקר חסר כאן, כמו כן לא יתכן אור בלא כלי הראוי להחזיק האור, וזה שכתוב "כי נר מצווה" פירושו המצוות המעשיות הם בחינת הנר והכלי להחזיק את התורה אור. ויש לומר שזה גם הענין שהקדימו ישראל נעשה לנשמע, מתחילה נעשה, היינו נכין את הכלי ע"י מצוות מעשיות, נשמע הוא הארת הדעת והתענוג הנפלא בעבודת ה', שהוא האור. וזה עיקר ההכנה שעשו ישראל בעשה טוב לפני קבלת התורה.

מנהיגים יקרים,
נזכה בע"ה לקבל שפע התורה מתוך התחדשות הראויה לנפשנו בשנה זו. נזכה במעשינו להכין הכלים לקבלת האור הגדול.

שבת שלום ומבורך
חג מתן תורה שמח לכם ולכל בני ביתכם.

שושנה נגר